

tallet ikke er blevet til et Flertal, er det sikkert ikke, fordi man ikke deler det ærede Mindretals Tanke, men fordi man frygter for at indsnævre Bedømmelsesfriheden alt for stærkt. Tanken at fastslaa, at man bør gaa over til Afkomspræmier, deles i Grunden af alle Parter. Ærede Medlemmer ville kunne se i Betænkningen, at Flertallet i Folketingsudvalget ønsker, at der for ældre Hingste og Tyres Vedkommende bør tages særligt Hensyn til deres Afkoms Godhed, og det samme Udvalgs Mindretal ønsker endnu i højere Grad end Flertallet at betone, „at der ved Præmieringen af ældre Hingste og Tyre bør stræbes hen imod, at Individpræmien formindskes eller bortfalder, og at Præmien i højere Grad end hidtil ydes som Afkomspræmie“. Landstingsudvalget har ment, at det vilde være heldigt ikke alene at indskrænke sig til gode Ønsker i Betænkningen, men at det vilde have større Betydning at udtale dette i Lovforslaget, og derfor har det stillet Ændringsforslag Nr. 16, som lyder saaledes: „Ved Præmieuddeling skal der tages overvejende Hensyn til Beskaffenheden af de præmieeskende Dyrs Afkom, saaledes, at den væsentligste Del af Beløbet anvendes til Præmier for godt Afkom“. Det har selvfølgelig langt større Betydning, at det udtales i Lovforslaget end i Betænkningen. Udvalget i sin Helhed har ment at burde blive staaende herved, og hvor megen Sympati det end har for Mindretallets Forslag under Nr. 10 og 11, har det ikke kunnet følge det. Det er ganske interessant at se, hvor enige alle ere her: Folketingets Flertal ønsker, at der skal tages særligt Hensyn til Afkommet, Mindretallet ønsker at fremhæve dette endnu skarper medens Udvalgsflertallet her stiller et Ændringsforslag til selve Lovforslaget i den Retning, og et Mindretal udtaler det saa skarpt som muligt i selve Loven. Der hersker altsaa i Virkeligheden den skønneste Enighed, men jeg tror at burde anbefale det høje Ting at blive staaende ved Udvalgets Forslag som det mest praktiske.

Ændringsforslaget Nr. 13 er redaktionelt, idet man kun har ønsket at tilføje blandt Amterne i Jylland „Skanderborg“ bagefter Aarhus Amt.

Jeg kommer nu til et Ændringsforslag af større Betydning, nemlig Ændringsforslag under Nr. 14. Her har et Flertal — hele Udvalget med Undtagelse af eet Medlem — ikke kunnet slutte sig til det Forslag, som forelaa fra det andet Ting, og

heller ikke til det Forslag, som er stillet af Kommissionen, altsaa ogsaa Regeringens Forslag, som i alt væsentligt falder sammen med Kommissionsforslaget. Man har ønsket at vende tilbage til det bestaaende. Som bekendt vælges nu Medlemmerne for Distriktsskuerne med Undtagelse af Formanden, der udnævnes af Ministeren, paa 3 Aar af Amtsraadene. Forslaget, som det nu foreligger, gaar ud paa, at de i Fremtiden skulle vælges af Fællesforeningerne. Naar det store Flertal i Udvalget er gaaet med til dette Ændringsforslag, skyldes det særlig Udtalelser fra jysk Side. Man nærer i Jylland overordentlig stor Betænelighed ved at gaa med til den Form, som er foreslaaet her fra det andet Ting. Man frygter for, at i Jylland, hvor der kun er en Fællesforening, tør det ikke forudsættes, at Bestyrelsen af denne Fællesforening sidder inde med tilstrækkelig Personalkendskab til at kunne vælge de rette Mænd til Dommere. Jeg erkender, at Forholdet ikke vil stille sig fuldt saaledes paa Øerne; men jeg har dog ment, og det er der gaaet andre Medlemmer som mig, at de Betæneligheder, som ere fremdragne af Repræsentanter fra jysk Side, ere af den Beskaffenhed, at der bør tages Hensyn til dem. Derfor er Udvalget med Undtagelse af eet Medlem blevet enig om at vende tilbage til den bestaaende Ordning. Udvalget har ogsaa ganske naturligt maattet tage Hensyn til en Henvendelse, som er sket fra 9 Distriktsskueformænd, som i høj Grad og meget varmt anbefale at blive staaende ved den gamle Ordning. Udvalgets Flertal mener, at da der ikke har hæftet væsentlige Ulemper derved — man har i alt Fald ikke hørt, at der har været klaget over den hidtidige Ordning — er det rigtigst at blive ved denne Ordning i Stedet for at prøve noget nyt, som er ukendt, og som man altsaa fra en saa stor Del af Landets Side nærer overvejende Betæneligheder ved at gaa med til.

Der findes i Lovforslaget gentagne Gange brugt det Udtryk, naar der tales om Fællesforeninger: „eller hvor der ikke findes nogen saadan, af den Landboforening, som Landbrugsministeren tillægger dennes Forretninger.“ Udvalget har foreslaaet at stryge denne idelige Gentagelse og samle det hele i et Ændringsforslag, der kommer til at lyde saaledes: „Hvor ingen Fællesforening findes, kan Landbrugsministeren overdrage de Fællesforeningerne efter denne Lov tillagte Begunstigelser og Forretninger til en af ham dertil valgt Landboforening i den paagæl-